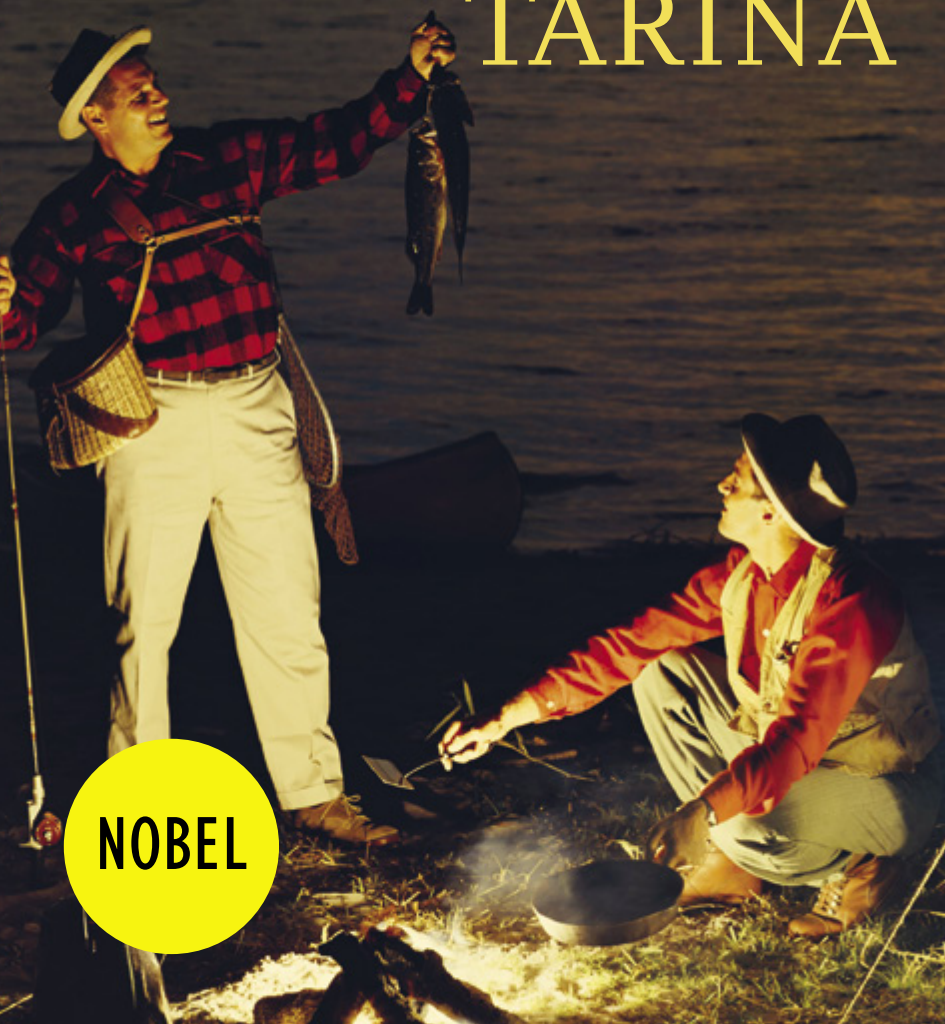

K E L T A I N E N   K I R J A S T O

Ernest Hemingway

NICK ADAMSIN TARINA

NOBEL

K E L T A I N E N   K I R J A S T O

ERNEST HEMINGWAY:

- Kenelle kellot soivat (1940, suom. 1944)
- Kirjava satama (1937, suom. 1945)
- Jäähyväiset aseille (1929, suom. 1946, 1968)
- Joen yli puiden siimekseen (1950, suom. 1951)
- Vanhus ja meri (1952, suom. 1952)
- Ja aurinko nousee (1926, suom. 1954)
- Kilimandšaron lumet (1938, suom. 1958)
- Afrikan vihreät kunnat (1935, suom. 1960)
- Kuolema iltapäivällä (1932, suom. 1962)
- Nuoruuteni Pariisi (1964, suom. 1964)
- Täyttä elämää (1967, suom. 1968)
- Saaret ja virta (1970, suom. 1972)
- Nick Adamsin tarina (1972, suom. 1979)
- Vaarallinen kesä (1985, suom. 1986)
- Käärme paratiisissa (1986, suom. 1988)
- Ensimmäiset 49 kertomusta (1938, suom. 1991)
- Totta aamunkoitteessa (1999, suom. 1999)

ERNEST HEMINGWAY

Nick Adamsin
tarina

Suomentanut
JUHANI JASKARI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Käännöksen Juhani Jaskarin suomennosta kunnioittaen uudistanut
Turun yliopiston suomentajaseminaari.

FT Hilikka Pekkanen

Miia Kukkola
Aura Nurmi
Aino Pohjanen
Jenni Pura
Mari Ratia
Aleksi Teivainen
Tiina Tulkki
Kati Vanhatalo
Anniina Väisänen
Suvi Östervik

Englanninkielinen alkuteos *The Nick Adams Stories*
ilmestyi Yhdysvalloissa 1972.

Copyright © Hemingway Foreign Rights Trust

Alkulauseen copyright © 1977 Charles Scribner's Sons
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2013

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-6474-4

Sisällys

Alkusanat vuodelta 1972	7
POHJOISET METSÄT	
<i>Kolme laukausta</i>	15
Intiaanikylä	19
Lääkäri ja lääkärin vaimo	25
Kymmenen intiaania	31
<i>Intiaanit muuttivat pois</i>	38
OMILLA TEILLÄÄN	
Maailman valo	43
Nyrkkisankari	53
Tappajat	65
<i>Viimeinen hyvä seutu</i>	78
<i>Mississippin ylitys</i>	151
SOTA	
<i>Yöllä ennen maihin tuloa</i>	155
”Nick istui seinään nojaten...”	163
Levolle lasken	164
Millaista sinusta ei koskaan tule	175
Toisessa maassa	192

SOTILAS KOTONA

Suuri kaksisydäminen joki	203
Jonkin loppu	229
Kolmen päivän tuuli	235
<i>Kesäväkeä</i>	249

KAKSI YHDESSÄ

<i>Hääpäivä</i>	265
<i>Kirjoittamisesta</i>	267
Idylli Alpeilla	277
Lumista maastoa	285
Isiä ja poikia	292

Aikaisemmin julkaisemattomat novellit on merkitty sisällysluetteloon kursiivilla.

Alkusanat vuodelta 1972

”Nuoruutensa kotiseudusta hän oli kirjoittanut varsin hyvin. Niin hyvin kuin silloin osasi.” Näin ajatteli kuoleva kirjailija ”Kilimandšaron lumien” varhaisessa novelliversiossa. Kirjailija oli tietysti Hemingway. Seutu oli hänen poikavuosiensa kesäinen Michigan, ja muistelmissaan hän käytti itsestään nimeä Nick Adams. ”Niin hyvin kuin silloin osasi” oli kovin vaatimattomasti sanottu: hän kirjoitti todella hyvin.

Nickistä kertovat tarinat ovat kuitenkin tähän asti ilmentyneet eri kirjoissa ja sekavassa järjestyksessä. Siitä syystä tarinoista on puuttunut johdonmukaisuus, ja niiden merkitys on pirstoutunut. Hemingwayn toisessa kokoelmassa *Miehiä ilman naisia* Nick esiintyy ensin sotilaana Italiassa, sitten nuorukaisena Illinoisin osavaltion Summitissa, sitten vielä nuorempana poikana Michiganissa, aviomiehenä Itä-vallassa ja jälleen sotilaana Italiassa. Tai ajatellaanpa vaikeuksia, joita aiheuttaa ”Suuri kaksisydäminen joki”, joka on Hemingwayn novelleista tunnetuimpia. Se ilmestyi ensimmäisen novellikokoelman *Meidän aikamme* lopussa ja hämmensi siksi monia lukijoita. Ajallisesti kohdallaan, ensimmäisestä maailmansodasta kertovien tarinoiden jälkeen, sen pinnanalaiset jännitykset – vaikutelma että

Nick yrittää karkottaa jotakin nimetöntä ahdistusta – käyvät kuitenkin täysin käsitettäväksi. ”Millaista sinusta ei koskaan tule”, joka edeltää ”Suurta kaksisydämistä jokea” ajallisesti ja selittää sitä, julkaistiin nimittäin vasta kahdeksan vuotta ja monta kirjaa tämän jokinovellin jälkeen.

Aikajärjestykseen pantuna Nickin elämän tapahtumat muodostavat mielekkään tarinan, jonka unohtumaton henkilöahmo kasvaa lapsesta ja nuorukaisesta sotilaaksi, sotaveteraaniksi, kirjailijaksi ja isäksi – järjestys noudattelee läheisesti Hemingwayn oman elämän tapahtumia. Tässä yhteydessä käy ilmi että Nick Adams, jota pitkään aikaan ei havaittu yhdenmukaiseksi henkilöahmoksi lainkaan, on selvästi ensimmäinen niistä monista minäkuvista joita Hemingway käytti. Myöhemmät versiot Jake Barnesista ja Frederic Henrystä Richard Cantwelliin ja Thomas Hudsoniin saivat kaikki taustakseen osan Nickin menneisyyttä ja siten myös Hemingwayn menneisyyttä.

Hemingwayn tuotannon ja hänen oman elämänsä tapahtumien suhde on kiinteä mutta mutkikas kuten monilla kaunokirjailijoilla. Joissakin tarinoissa hän kuvaa todellisten kokemustensa yksityiskohtia niin tarkasti, että vaikuttaa siltä kuin hän olisi pitänyt niistä päiväkirjaa. Toisissa taas hänen mielikuvituksensa on muuntanut kokemuksen uudeksi ja erilaiseksi todellisuudeksi. Todellisuuden ja kuvitellun välisten yhteyksien seuraileminen Hemingwayn tuotannossa voi olla kiintoisaa puuhaa, ja niitä lukijoita varten, jotka siihen haluavat ryhtyä, on tämän alkulauseen lopussa luettelo elämäkerrallisista tutkimuksista. Mutta tietysti Hemingway tarkoitti, että hänen tarinansa ymmärrettäisiin ja että niistä pidettäisiin tällaisista näkökohdista välittämättä – aivan kuten on pitkän aikaa tehtykin.

Ensimmäinen Nick Adams -tarina ilmestyi noin puoli vuosisataa sitten, viimeinen vuonna 1933, ja vuosien mitaan niistä on kirjoitettu paljon. Hemingwayn jälkeensä jättämistä julkaisemattomista käsikirjoituksista löytyi kuitenkin kahdeksan uutta lisäystä kokonaisuukseen. Ne julkistetaan tässä ensimmäistä kertaa, ja ne on sijoitettu oikeisiin ajankohtiinsa. Sekä niiden pituus että tarkoitus vaihtelevat. Kolme tarinaa on aivan lyhyttä, ja ne kertovat siitä, miten intiaanit lähtivät Nickin lapsuusmaisemista, miten Nick näki Mississippin ensimmäistä kertaa ja mitä tapahtui juuri ennen hänen häitään ja niiden jälkeen. Ei tiedetä, oliko kirjailijalla niiden varalta laajempia suunnitelmia; ne voi lukea pelkästään taiteilijan muistikirjaansa kirjoittamina luonnoksina. Parissa muussa tapauksessa hänen suunnitelmansa ovat ilmeiset, sillä ne ovat keskenjääneiden töiden alkuja. Kuvaus Nickistä matkalla Ranskaan *Chicago*-nimisellä aluksella ensimmäisen maailmansodan aikana aloitti romaanin, jonka nimi oli *Along with Youth* (Nuoruuden myötä) ja jonka kirjailija hylkäsi kauan sitten. Vastaavasti, joskin paljon myöhemmin, ”Viimeisen hyvän seudun” juoni jäi riippumaan ilmaan, ja sen loppuunsaattamiseksi olisi tarvittu vielä monta sivua. Kahden jakson tiedetään alun perin liittyneen jo julkaistuihin Nick-tarinoihin. ”Kolme laukausta” kertoo siitä, kuinka nuori poika alkaa pelätä telttaretkellä. Se edelsi ”Intiaanikylää”. Ja Nickin tajunnanvirtamaiset ajatukset omasta kirjailijanurastaan lopettivat aikoinaan (anakronistisesti) ”Suuren kaksisydämisen joen”. Näistä uusista löydöistä ainoastaan kertomusta nimeltä ”Kesäväkeä”, joka on hyvin todennäköisesti Hemingwayn ensimmäinen tarina Nick Adamsista, voi pitää täysimittaisena ja kokonaisena novellina.

Jotta uusi aineisto erottuisi aikaisemmin julkaistusta, se on painettu sisällysluetteloon kursiivilla. Jos joku pitää tällaisen aineiston julkaisemista kyseenalaisena, sitä voi kyllä perustella. Ensinnäkin se täyttää huomattavia aukkoja Nick Adamsin tarinassa, kun eri osat pannaan johdonmukaiseen järjestykseen. Lisäksi kaikki nämä uudet tarinat liittyvät tavalla tai toisella kirjailijan oman elämän tapahtumiin, joista hänen lukijansa ovat edelleen kiinnostuneita. Viimeinen ja tärkein perustelu on se, että nämä palaset valaisevat uudella tavalla tämän erittäin huomattavan kirjailijan tuotantoa ja persoonallisuutta ja saavat meidät ymmärtämään häntä paremmin. Uskon että ne otetaan lämpimästi vastaan.

Philip Young

ELÄMÄKERRALLISIA TEOKSIA

BAKER, CARLOS. *Ernest Hemingway: A Life Story*. York: Charles Scribner's Sons, 1969. (Suomeksi: *Ernest Hemingway*. Tammi, 1971. Suomentanut Inkeri Hämäläinen.)

HEMINGWAY, LEICESTER. *My Brother, Ernest Hemingway*. York: World Publishing Company, 1962. (Suomeksi: *Veljeni Ernest Hemingway*. Tammi, 1962. Suomentanut Jouko Linturi.)

MONTGOMERY, CONSTANCE CAPPEL. *Hemingway in Michigan*. York: Fleet Press Corporation, 1966.

SANFORD, MARCELLINE HEMINGWAY. *At the Hemingways: A Family Portrait*. Brown and Company, 1962.

POHJOISET METSÄT

Kolme laukausta

Nick riisuutui teltassa. Hän näki isänsä ja George-sedän varjojen heittyvän nuotiosta kangasseinään. Vaivautuneena ja häpeissään hän riisuutui niin nopeasti kuin kykeni ja pinnosi vaatteensa siististi. Häntä hävetti, koska riisuutuminen toi hänen mieleensä edellisen illan. Koko päivän hän oli pitänyt sen poissa mielestään.

Hänen isänsä ja setänsä olivat illallisen jälkeen lähteneet järven vastarannalle tuulastamaan. Ennen kuin he työnsivät veneen vesille, isä sanoi että jos heidän poissa ollessaan tulisi jokin hätä, Nickin piti ampua kolme laukausta kiväärillä ja he palaisivat oitis. Nick käveli järven rannasta metsän halki leiriin. Hän erotti pimeydestä airojen äänen. Isä sousti ja hänen setänsä istui perässä uis-telemassa. Setä oli asettunut istuimelle vapa valmiina kun isä työnsi veneen vesille. Nick kuunteli heidän etenemistään järvellä kunnes airojen ääntä ei enää kuulunut.

Kävellessään takaisin metsän läpi Nick alkoi pelätä. Häntä pelotti aina hiukan metsässä yöllä. Hän avasi teltan oviliepeen ja riisuutui ja makasi hyvin hiljaa pimeässä huopien välissä. Ulkona oli nuotio palanut hiillockseksi. Nick makasi liikahtamatta ja yritti nukahtaa. Mistään ei kuulunut ääntä. Tuntui siltä että ei olisi mitään hätää, jos

vain kuuluisi ketun haukahdus tai pöllön ääntelyä tai mitä tahansa. Hän ei vielä pelännyt mitään täsmällistä, mutta alkoi olla hyvin peloissaan. Sitten häneen iski yhtäkkiä kuolemanpelko. Vasta muutamaa viikkoa aikaisemmin oli kotikaupungin kirkossa laulettu virttä elämän langan väistämättömästä katkeamisesta. Virttä laulettaessa Nick oli tajunnut että hänkin kuolisi jonakin päivänä. Ajatus sai hänet voimaan pahoin. Silloin hän oli tajunnut ensimmäistä kertaa että hänkin kuolisi joskus.

Sinä iltana Nick oli istunut eteisessä yölampun alla ja yrittänyt lukea *Robinson Crusoe*tta jotta ei olisi ajatellut elämänsä langan väistämätöntä katkeamista. Lastenhoitaja löysi hänet sieltä ja uhkasi kannella isälle ellei hän menisi vuoteeseen. Hän meni vuoteeseen, mutta palasi eteiseen heti kun lastenhoitaja oli mennyt omaan huoneeseensa ja luki lampun alla aamuun saakka.

Eilisiltana Nick oli joutunut teltassa saman pelon valtaan. Hän ei kokenut sitä koskaan muulloin kuin öisin. Aluksi se oli enemmän tajuamista kuin pelkoa, mutta tunne häälyi aina pelon rajamailla ja muuttui alkuun päästyään hyvin nopeasti peloksi. Heti kun hän alkoi pelätä tosissaan hän otti kiväärin, työnsi piipun teltan oviaukosta ulos ja laukaisi kolme kertaa. Kivääri potkaisi pahasti. Luodit viuhuivat lehvistössä. Heti kun hän oli ampunut hänen tuli hyvä olla.

Hän asettui makuulle odottamaan isän paluuta ja nukahti jo ennen kuin isä ja setä ehtivät sammuttaa tuulalyhtynsä järven toisella puolen.

”Pahuksen vekara”, George sanoi heidän soutuessaan takaisin. ”Minkä tähden kehotit kutsumaan meitä? Poika on luultavasti säikkynyt jotakin ihan tyhjänpäiväistä.”

George-setä oli innokas kalamies ja Nickin isän nuorempi veli.

”No jaa. Hän on aika pieni vielä”, isä sanoi.

”Ei pitäisi ottaa häntä mukaan metsään.”

”Tiedän että hän on hirveä pelkuri”, isä sanoi, ”mutta kaikkihan siinä iässä ovat säikkyjä.”

”Minä en siedä häntä”, George sanoi. ”Valehteleekin mahdottomasti.”

”No, älähän nyt. Kyllä sinä ennätät vielä kalastaa vaikka kuinka.”

He tulivat telttaan ja George-setä valaisi Nickin silmiä taskulampulla.

”Mitä se oli, Nickie?” isä kysyi. Nick nousi istumaan.

”Se kuulosti ketun ja suden risteymältä ja se kierteli telttaa”, Nick sanoi. ”Se oli vähän niin kuin kettu mutta enemmän niin kuin susi.” Hän oli oppinut sanan ”risteymä” samana päivänä sedältään.

”Pöllö siellä luultavasti huusi”, George-setä sanoi. Aamulla isä löysi kaksi suurta lehmusta jotka nojasivat toisiaan vasten niin että ne hankautuivat tuulessa yhteen.

”Tuokohan se oli, Nick?” isä kysyi.

”Voi olla”, Nick sanoi. Hän ei halunnut ajatella sitä.

”Metsässä ei tarvitse koskaan pelätä, Nick. Ei täällä mikään sinua vahingoita.”

”Eikö edes salama?” Nick kysyi.

”Ei, ei edes salama. Jos tulee ukonilma, pitää mennä avoimelle paikalle. Tai pyökin alle. Niihin ei koskaan iske.”

”Eikö koskaan?” Nick kysyi.

”En ole ikinä kuullut että olisi iskenyt”, isä sanoi.

”Juku, kiva tietää se pyökeistä”, Nick sanoi.

Nyt hän riisuutui taas teltassa. Hän oli tietoinen kahdesta teltan seinään lankeavasta varjosta vaikka ei katsonutkaan niitä. Sitten hän kuuli että rantaan vedettiin vene, ja molemmat varjot katosivat. Hän kuuli isänsä keskustele-
levan jonkun kanssa.

Sitten isä huusi: ”Pue vaatteet ylle, Nick.”

Nick pukeutui niin nopeasti kuin pystyi. Hänen isänsä tuli teltaan ja penkoi varustepusseja.

”Ota takki yllesi, Nick”, isä sanoi.

Intiaanikylä

Järven rantaan oli vedetty toinenkin soutuvene. Kaksi intiaania seisoi odottamassa.

Nick ja hänen isänsä menivät istumaan perään ja intiaanit työnsivät veneen vesille. Toinen intiaaneista asetui soutamaan. George-setä istuutui heidän oman soutuveneensä perään. Nuori intiaani työnsi heidän veneensä vesille ja asetui sitten George-sedän soutajaksi.

Molemmat veneet lähtivät pimeyteen. Nick kuuli toisen veneen hankainten äänen kaukaa heidän edeltään sumusta. Intiaanit soutivat nopein lyhyin vedoin. Nick nojautui taaksepäin isän käsivarsi ympärillään. Järvellä oli kylmä. Soutajaintiaani ponnisteli ankarasti, mutta toinen vene eteni sumussa kaiken aikaa kauemmaksi.

”Mihin me ollaan menossa, isä?” Nick kysyi.

”Intiaanikylään tuonne järven toiselle puolen. Siellä on intiaanitäti hyvin sairaana.”

”Ai”, Nick sanoi.

Lahden vastarannalta he löysivät toisen veneen maihin vedettynä. George-setä poltteli sikaria pimeydessä. Nuori intiaani veti veneen kauas rannalle. George-setä antoi molemmille intiaaneille sikarin.

He kävelivät rannasta halki kasteesta likomärän niityn

ja seurasivat nuorta intiaania joka kantoi lyhtyä. Sitten he tulivat metsään ja kulkivat polkua pitkin kohti tukkitietä, joka vei vuorille. Tukkitiellä oli paljon valoisampaa koska puut oli kaadettu kummaltakin puolen. Nuori intiaani pysähtyi ja puhalsi lyhtynsä sammuksiin ja he jatkoivat kaikki matkaa tietä pitkin.

Tien mutkan jälkeen vastaan tuli haukkuva koira. Edessäpäin näkyivät niiden mökkien valot joissa parkinkuorija-intiaanit asuivat. Koiria tuli lisää. Intiaanit komensivat ne takaisin. Tietä lähinnä olevan mökin ikkunasta näkyi valoa. Oviaukossa seisoj vanha nainen lamppu kädessä.

Sisällä makasi puolaverilla nuori intiaaninainen. Hän oli yrittänyt kaksi päivää synnyttää lastaan. Kaikki kylän vanhat naiset olivat olleet auttamassa. Miehet olivat siirtyneet tietä pitkin niin kauas pimeyteen istumaan ja polttelemaan, ettei naisen ääni kuulunut sinne. Hän parkaisi juuri kun Nick ja molemmat intiaanit seurasivat isää ja George-setää sisään. Nainen makasi alalaverilla hyvin suuren peitteen alla. Hän oli kääntänyt päänsä sivulle. Yläpedillä oli hänen miehensä. Mies oli kolme päivää sitten lyönyt hyvin pahasti kirveellä jalkaansa. Hän poltti piippua. Huoneessa haisi perin pahalta.

Nickin isä käski panna vettä liedelle ja sen kuumetessa hän puhui Nickille.

”Tämä tati synnyttää lasta, Nick”, hän sanoi.

”Kyllä minä tiedän”, Nick sanoi.

”Et tiedä”, isä sanoi. ”Kuuntele. Hänellä on kipuja joita sanotaan synnytyspoltoiksi. Lapsi haluaa syntyä ja nainen haluaa että se syntyy. Kaikki hänen lihaksensa yrittävät saada lapsen syntymään. Siksi hän huutaa.”

”Ymmärrän”, Nick sanoi.

Juuri silloin nainen parkaisi.

”Isä, etkö voi antaa hänelle jotain niin ettei hän huuda?”
kysyi Nick.

”En. Minulla ei ole puudutusainetta”, isä sanoi. ”Mutta huutaminen ei ole tärkeää. Minä en kuule sitä koska se ei ole tärkeää.”

Yläpedillä aviomies kääntyi seinään päin.

Vanha nainen viittoili keittiöstä ilmoittaakseen että vesi oli kuumaa. Nickin isä meni keittiöön ja kaatoi isosta kattilasta pesuvatiin suunnilleen puolet vedestä. Kattilaan jääneeseen veteen hän pani joukon välineitä jotka otti esiin liinakääröstä.

”Niiden täytyy kiehua”, hän sanoi ja alkoi hieroa käsiään kuumavesivadissa saippualla jonka oli tuonut teltalta. Nick katseli isänsä käsiä jotka hieroivat toisiinsa saippuaa. Pestessään käsiään hyvin huolellisesti ja perusteellisesti hänen isänsä puhui.

”Katsos, Nick, lasten pitäisi syntyä pää edellä mutta aina niin ei käy. Silloin ne aiheuttavat paljon vaikeuksia. Ehkä minun täytyy leikata tämä tati. Saamme nähdä vähän ajan kuluttua.”

Kun hän katsoi että kädet olivat puhtaat hän astui sisään ja ryhtyi työhön.

”Vedä peite pois, George”, hän sanoi. ”Parempi kun en kosketa sitä.”

Kun isä myöhemmin alkoi leikata, George-setä ja kolme intiaanimiestä pitelivät naista paikallaan. Nainen puri George-setää käsivarteen ja George-setä sanoi: ”Pahuksen intiaaninarttu!” ja se nuori intiaani, joka oli soutanut George-sedän lahden yli, nauroi hänelle. Nick pitelivät isälleen. Se kaikki vei pitkän aikaa.

Nickin isä nosti lapsen ylös ja läimäytti sitä jotta se alkaisi hengittää ja ojensi sen sitten vanhalle naiselle.

”Katso, se on poika, Nick”, hän sanoi. ”Miltä tuntuu olla lääkärin apulaisena?”

Nick sanoi: ”Mikäs siinä.” Hän katsoi pois päin ettei näkisi mitä hänen isänsä teki.

”Kas niin. Sillä selvä”, sanoi isä ja pani jotakin vatiin. Nick ei katsonut siihen.

”Nyt täytyy ommella jokunen tikki”, isä sanoi. ”Voit katsoa tai olla katsomatta, aivan kuten haluat. Minä ompelen kiinni haavan jonka leikkasin.”

Isä sai työnsä valmiiksi ja ojentautui. George-setä ja kaikki kolme intiaania suoristautuivat. Nick vei vadin keittiöön.

George-setä katsoi käsivarttaan. Nuori intiaani hymyili muistaessaan puraisun.

”Minä panen siihen vähän vetysuperoksidia, George”, lääkäri sanoi.

Hän kumartui katsomaan intiaaninaista. Tämä oli nyt vaiti ja silmät olivat kiinni. Hän näytti hyvin kalpealta. Hän ei tiennyt miten lapsen oli käynyt eikä mitään.

”Tulen takaisin aamulla”, lääkäri sanoi nousten pysyyn. ”Sairaanhoidajan pitäisi ennättää tänne St. Ignacesta puolen päivän maissa ja hän tuo kaiken mitä tarvitaan.”

Isä oli innostuneella ja puheliaalla päällä kuin jalkapallonpelaaja pukuhuoneessa ottelun jälkeen.

”Tässäpä vasta juttu lääkärilehteen, George”, hän sanoi. ”Keisarileikkaus linkkuveitsellä ja tikit kolmemetrillä kartioidulla suolisiimalla.”

George-setä nojasi seinään ja katseli käsivarttaan.

”Joo, kyllä sinä suuri mies olet”, hän sanoi.

”Täytyypä vilkaista ylpeää isää. Tavallisesti he kärsivät näistä pikkujutuista eniten”, lääkäri sanoi. ”Täytyy sanoa että mies pysytteli aika hiljaa.”

Hän veti huovan intiaanin kasvoilta. Hänen kätensä kastui. Lyhty toisessa kädessä hän nousi alalaverin reunalle katsomaan. Intiaani makasi kasvot seinään päin. Hänen kurkkunsa oli viilletty auki korvasta korvaan. Veri oli virrannut lammikoksi syvänteeseen jonka ruumis oli painanut petiin. Pää lepäsi vasemmalla käsivarrella. Huovalla lojui terä ylöspäin avoin partaveitsi.

”Vie Nick ulos, George”, lääkäri sanoi.

Sitä ei tarvittu. Nick, joka seisoj keittiön ovella, näki hyvin yläpedille kun hänen isänsä kallisti lyhty kädessä intiaanin päätä taaksepäin.

Oli juuri alkanut sarastaa kun he kävelivät tukkitietä takaisin kohti järveä.

”Olen hirveän pahoillani että otin sinut mukaan, Nickie”, sanoi hänen isänsä jonka leikkauksen jälkeen osoittama ilo oli kokonaan haihtunut. ”Se oli turhan rankka kokemus sinulle.”

”Onko naisten aina niin vaikea saada lapsia?” Nick kysyi.

”Ei, tämä oli hyvin, hyvin poikkeuksellista.”

”Miksi se mies tappoi itsensä, isä?”

”En tiedä, Nick. Hän ei kai kestänyt.”

”Tappavatko monet miehet itsensä, isä?”

”Eivät kovin monet, Nick.”

”Entä naiset?”

”Tuskin koskaan.”

”Eivätkö koskaan?”

”Kyllä toki. Joskus.”

”Kuule, isä.”

”Niin.”

”Minne George-setä meni?”

”Kyllä hän tulee.”

”Onko kuoleminen vaikeaa, isä?”

”Ei, luulen että se on aika helppoa. Riippuu kokonaan tilanteesta.”

He istuivat veneessä, Nick perässä, isä soutamassa. Aurinko alkoi näkyä vuorten takaa. Bassi hyppäsi niin että veteen muodostui renkaita. Nick uitti kättään vedessä. Vesi tuntui lämpimältä aamun kirpeässä viileydessä.

Istuessaan isänsä soutaman veneen perässä sinä varhaisena aamuna järvellä Nick oli täysin varma ettei ikinä kuolisi.

ERNEST HEMINGWAY

”Hemingwayn merkitystä kielen ja tyylin vaikuttajana on lähes turha toistaa: se lienee muuttunut vähitellen itsestäänselvyydeksi.” *Uusi Suomi*

”Jos joku ei ole tutustunut Hemingwayn tuotantoon, on se hyvä aloittaa vaikka tästä teoksesta. *Nick Adamsin tarina* tarjoaa lukijalle nähtäväksi lähes kaikki teemat, joita kirjailija on teoksissaan suosinut.” *Etelä-Saimaa*

84.2 | www.tammi.fi | ISBN 978-951-31-6474-4

9 789513 164744